

J.D. Salinger

NEGEN
VERHALEN

Vertaling Johan Hos

2008

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Het geluid van twee klappende handen kennen we.
Maar hoe klinkt één klappende hand?

Zen

Er zaten zevenennegentig reclamemensen uit New York in het hotel en omdat zij voortdurend beslag legden op de interlokale lijnen moest het meisje op kamer 507 van twaalf tot bijna halfdrie wachten tot haar gesprek doorkwam. Maar ze gebruikte haar tijd goed. Ze las een artikel in een pocketformaat damesblad, getiteld: 'Seks is fijn – of verschrikkelijk'. Ze maakte haar kam en borstel schoon. Ze haalde de vlek uit de rok van haar beige pakje. Ze verzette de knoop van de blouse die ze bij Saks had gekocht. Ze trok met een pincet twee haren uit die pas in haar moedervlekje tevoorschijn waren gekomen. Toen de telefoniste ten slotte haar kamer belde zat ze op de vensterbank en was bijna klaar met het lakken van de nagels van haar linkerhand.

Zij was een meisje dat zich voor nog geen tien rinkelende telefoons zou haasten. Ze zag eruit alsof haar telefoon aan één stuk door had gerinkeld vanaf het moment waarop ze in de puberteit was gekomen.

Met haar kleine lakkwastje streek ze, terwijl de telefoon rinkelde, over de nagel van haar pink, waarbij ze de lijn van het maantje accentueerde. Daarna draaide ze het dopje weer op het flesje met lak en bewoog, terwijl ze opstond, haar linkerhand – de natte – heen en weer door de lucht. Met haar droge hand pakte ze een overvolle asbak van de vensterbank en

nam hem mee naar het nachtkastje waar de telefoon stond. Ze ging zitten op een van de opgemaakte lits-jumeaux en nam – de telefoon rinkelde voor de vijfde of zesde keer – de hoorn van de haak.

‘Hallo,’ zei ze, terwijl ze de vingers van haar linkerhand gestrekt hield, en uit de buurt van haar witte zijden ochtendjas, het enige kledingstuk dat ze aan had, op haar muiltjes na – haar ringen lagen in de badkamer.

‘Hier is uw gesprek met New York, mevrouw Glass,’ zei de telefoniste.

‘Dank u,’ zei het meisje en maakte ruimte op het nachtkastje voor de asbak.

Aan het andere eind van de lijn klonk een vrouwenstem. ‘Muriel? Ben jij dat?’

Het meisje draaide de hoorn een klein beetje weg van haar oor. ‘Ja, moeder. Hoe is het met je?’ zei ze.

‘Ik heb me doodongerust gemaakt over je. Waarom heb je niet gebeld? Is alles goed met je?’

‘Ik heb gisteravond en de avond daarvoor geprobeerd je te bellen. De telefoon hier was –’

‘Is alles goed met je Muriel?’

Het meisje draaide de hoorn nog iets verder weg van haar oor. ‘Alles is goed. Ik heb het heet. Dit is de heetste dag die ze in Florida hebben gehad sinds –’

‘Waarom heb je me niet gebeld? Ik heb me dood –’

‘Moeder, lieverd, je hoeft niet zo tegen me te schreeuwen. Ik kan je prachtig verstaan,’ zei het meisje. ‘Ik heb je gisteravond twee keer gebeld. Een keer vlak na –’

‘Ik *zei* nog tegen je vader dat je gisteravond waarschijnlijk zou bellen. Maar nee, hij moest – Is alles goed met je Muriel? Ik wil het absoluut weten.’

‘Alles is goed. Hou nou op me dat te vragen, alsje-blijft.’

‘Wanneer zijn jullie aangekomen?’

‘Ik weet het niet. Woensdagmorgen, vroeg.’

‘Wie heeft gereden?’

‘Hij,’ zei het meisje. ‘En wind je niet op. Hij reed heel netjes. Ik stond versteld.’

‘Heeft *hij* gereden? Muriel, je had me nog zo beloofd –’

‘Moeder,’ onderbrak het meisje haar, ‘ik zeg net: hij reed *heel* netjes. De hele weg onder de tachtig als je het precies wil weten.’

‘Heeft hij van die rare dingen geprobeerd met de bomen?’

‘Ik *zei* toch dat hij heel netjes reed, moeder. Alsje-blijft. Ik heb hem gevraagd dicht bij de witte streep te blijven en zo, en hij begreep wat ik bedoelde, en hij deed het. Hij probeerde zelfs niet naar de bomen te kijken – dat kon je duidelijk zien. Tussen twee haakjes, heeft papa de auto laten maken?’

‘Nog niet. Ze vragen vierhonderd dollar alleen maar voor –’

‘Moeder, Seymour heeft papa nog zo gezegd dat *hij* het zou betalen. Er is helemaal geen reden om –’

‘Nou, we zullen wel eens zien. Hoe gedroeg hij zich – in de auto, en zo?’

‘Goed,’ zei het meisje.

‘Zegt hij nog steeds die afschuwelijke –?’

‘Nee. Hij heeft nu iets nieuws.’

‘Wat?’

‘Ach, wat maakt dat nu *uit*, moeder?’

‘Muriel, ik wil het absoluut weten. Je vader –’

‘Goed, goed. Hij noemt me Miss Geestelijk Onbenul 1948,’ zei het meisje, en giechelde.

‘Dat is niet grappig, Muriel. Dat is helemaal niet grappig. Het is verschrikkelijk. Het is *zielig*, eigenlijk. Als ik bedenken hoe –’

‘Moeder,’ onderbrak het meisje haar, ‘luister. Weet je nog dat boek dat hij me uit Duitsland gestuurd heeft? Je weet wel, die Duitse gedichten. Wat heb ik daarmee *gedaan*? Ik heb me suf –’

‘Jij hebt het.’

‘Weet je het zeker?’ zei het meisje.

‘Heel zeker. Dat wil zeggen, ik heb het. Het ligt op Freddy’s kamer. Je hebt het hier laten liggen en ik had er geen plaats voor in de – Waarom? Wil hij het hebben?’

‘Nee. Alleen, hij *vroeg* ernaar, toen we hierheen reden. Hij wilde weten of ik het had gelezen.’

‘Het was in het Duits!’

‘Ja, liefje. Dat maakt helemaal niets uit,’ zei het meisje, terwijl ze haar benen over elkaar sloeg. ‘Hij zei dat die gedichten toevallig geschreven zijn door de *enige grote dichter van deze eeuw*. Hij zei dat ik een vertaling had moeten kopen of zoiets. Of *de taal had moeten leren*, nota bene.’

‘Afschuwelijk, afschuwelijk. Het is eigenlijk *zielig*, dat is het. Je vader zei gisteravond –’

‘Wacht even, moeder,’ zei het meisje. Ze liep naar de vensterbank om haar sigaretten te pakken, stak er een op en keerde terug naar haar zitplaats op het bed. ‘Ja moeder,’ zei ze, terwijl ze een rookwolk uitblies.

‘Muriel. Luister goed naar me.’

‘Ik luister.’

‘Je vader heeft met dokter Sivetski gepraat.’

‘O?’ zei het meisje.

‘Hij heeft hem *alles* verteld. Dat wil zeggen, hij be-

weert dat hij hem alles heeft verteld – je weet hoe je vader is. De bomen. Dat gedoe met dat raam. Die afschuwelijke dingen die hij tegen oma heeft gezegd over haar sterfplannen. Wat hij met al die prachtige foto's van Bermuda heeft gedaan – *alles*.'

'Ja, en?' zei het meisje.

'Nou. In de eerste plaats zei hij dat het gewoon *misdadig* was dat het leger hem uit het ziekenhuis heeft ontslagen – werkelijk waar. Hij heeft *uitdrukkelijk* tegen je vader gezegd dat er een kans is – een heel *grote* kans, zei hij – dat Seymour *helemaal* zal instorten. Werkelijk waar.'

'Er is een psychiater hier in het hotel,' zei het meisje.

'Wie? Hoe heet hij?'

'Ik weet het niet. Rieser of zoiets. Hij schijnt erg goed te zijn.'

'Nooit van gehoord.'

'Nou, hij schijnt in ieder geval erg goed te zijn.'

'Muriel, wil je alsjeblieft niet zo'n grote mond hebben. We zijn allemaal *erg* bezorgd over je. Je vader wilde je *gisteravond* een telegram sturen om naar huis te komen, hij is zel –'

'Ik kom nu niet naar huis, moeder. Wind je dus maar niet op.'

'Muriel, werkelijk waar. Dokter Sivetski heeft gezegd dat Seymour *helemaal* kan instor –'

'Ik *ben* hier net, moeder. Dit is mijn eerste vakantie sinds jaren, en ik ben niet van plan alles gewoon weer te pakken en naar huis te komen,' zei het meisje. 'Ik zou nu toch niet kunnen reizen. Ik ben zo verbrand dat ik me nauwelijks kan bewegen.'

'Ben je verbrand? Heb je dat flesje Brons dan niet

gebruikt dat ik in je tas heb gestopt? Het zat helemaal in –'

'Ja, dat heb ik gebruikt. Maar ik ben toch verbrand.'

'Wat vreselijk. Waar ben je verbrand?'

'Overal, liefje, overal.'

'Wat vreselijk.'

'Ik overleef het wel.'

'Zeg, heb je met die psychiater gepraat?'

'Nou ja, zo'n beetje,' zei het meisje.

'Wat zei hij? Waar was Seymour toen je met hem aan het praten was?'

'In de Ocean Room; hij zat piano te spelen. Hij heeft allebei de avonden dat we hier zijn op die piano gespeeld.'

'En, wat zei hij?'

'O niets bijzonders. Hij sprak mij aan. Ik zat gisteravond tijdens Bingo naast hem en hij vroeg of dat niet mijn man was die in de andere zaal piano zat te spelen. Ik zei ja, en hij vroeg of Seymour ziek was geweest of zoiets. En dus zei ik –'

'Waarom vroeg hij dat?'

'Ik weet het niet, moeder. Ik denk omdat hij zo wit ziet, en zo,' zei het meisje. 'In ieder geval, toen het Bingo was afgelopen vroegen hij en zijn vrouw me of ik er niet voor voelde iets met ze te gaan drinken. Dat heb ik dus gedaan. Zijn vrouw was verschrikkelijk. Weet je nog die afschuwelijke avondjurk die we bij Bonwit in de etalage zagen? Waar jij van zei dat je er een heel, heel klein –'

'Die groene?'

'Die had ze aan. En een en al heupen. Ze vroeg me steeds maar of Seymour familie was van die Suzanne

Glass die die zaak heeft op Madison Avenue – die modezaak.’

‘Maar wat zei hij eigenlijk? De dokter.’

‘O. Nou, niet veel bijzonders, eigenlijk. Ik bedoel, we zaten in de bar en zo. Er was vreselijk veel lawaai.’

‘Ja, maar heb – heb je hem verteld wat hij met oma’s stoel probeerde te doen?’

‘Nee moeder. Ik ben er niet erg diep op ingegaan,’ zei het meisje. ‘Ik krijg waarschijnlijk nog wel een kans om met hem te praten. Hij zit de *hele* dag in de bar.’

‘Zei hij of er volgens hem een kans was dat hij, je weet wel – raar zou gaan doen of zo? Jou iets doen!’

‘Dat niet precies, nee,’ zei het meisje. ‘Hij moest meer feiten hebben, moeder. Ze moeten van alles weten uit je kindertijd – al dat soort dingen. Ik zei al, we konden nauwelijks praten, er was daar zo’n herrie.’

‘Nou. Hoe bevalt je blauwe jas?’

‘Goed. Ik heb er wat van de vulling uit laten halen.’

‘Hoe *zijn* de kleren dit jaar trouwens?’

‘Vreselijk. Maar wel te gek. Je ziet pailletten – van alles,’ zei het meisje.

‘Hoe bevalt de kamer?’

‘Goed. Ook maar *net* hoor. We konden de kamer die we voor de oorlog hadden niet krijgen,’ zei het meisje. ‘De mensen zijn afschuwelijk, dit jaar. Je zou eens moeten zien wat er in de eetzaal naast ons zit. Aan de tafel naast ons. Ze zien eruit alsof ze met een vrachtwagen zijn gekomen.’

‘Nou, dat is overal zo. En je wijde rok?’

‘Die is te lang. Ik *zei* nog tegen je dat hij te lang was.’

‘Muriel, ik vraag het nog maar een keer – is alles echt goed met je?’

‘Ja moeder,’ zei het meisje. ‘Voor de tachtigste keer.’

‘En je wilt niet naar huis komen?’

‘Nee moeder.’

‘Je vader zei gisteravond dat hij het met alle plezier zou betalen als je in je eentje ergens naar toe zou willen gaan om over alles eens goed na te denken. Je zou een heerlijke cruise kunnen maken. We vonden allebei –’

‘Nee, dank je,’ zei het meisje, en maakte aanstalten om op te staan. ‘Moeder, dit gesprek kost een for –’

‘Als ik bedenk hoe je de *hele* oorlog op die jongen hebt gewacht – ik bedoel, als je denkt aan al die domme vrouwtjes die –’

‘Moeder,’ zei het meisje, ‘we kunnen maar beter ophangen. Seymour kan elk ogenblik binnenkomen.’

‘Waar is hij?’

‘Op het strand.’

‘Op het strand? Alleen? Gedraagt hij zich goed op het strand?’

‘Moeder,’ zei het meisje, ‘je praat over hem alsof hij een gevaarlijke *gek* is –’

‘Dat heb ik helemaal niet gezegd, Muriel.’

‘Nou, zo *klinkt* het wel. Ik bedoel, hij ligt daar alleen maar. Hij wil zijn badjas niet uitdoen.’

‘Hij wil zijn badjas niet uitdoen? Waarom niet?’

‘Weet ik het? Ik denk omdat hij zo wit ziet.’

‘Lieve hemel, dan heeft hij juist zon nodig. Kan je niet zorgen dat hij het toch doet?’

‘Je weet hoe Seymour is,’ zei het meisje en sloeg

haar benen weer over elkaar. ‘Hij zegt dat hij niet wil dat een stelletje gekken naar zijn tatoeage lopen te kijken.’

‘Hij heeft helemaal geen tatoeage! Heeft hij dat in het leger laten doen?’

‘Nee moeder. Nee schat,’ zei het meisje en stond op. ‘Luister, ik bel je morgen nog wel, misschien.’

‘Muriel, luister goed naar me.’

‘Ja moeder,’ zei het meisje en liet haar gewicht op haar rechterbeen rusten.

‘Bel me *ogenblikkelijk* op als hij iets doet, of *zegt* wat niet helemaal normaal is – je weet wat ik bedoel. Hoor je me?’

‘Moeder, ik ben niet bang voor Seymour.’

‘Muriel, ik wil dat je het belooft.’

‘Goed ik beloof het. Dag moeder,’ zei het meisje. ‘Liefs voor pappa.’ Ze hing op.

‘Zie mooi glas,’ zei Sybil Carpenter die met haar moeder in het hotel logeerde. ‘Zie je mooi glas?’

‘Poesje, hou op met dat te zeggen. Mammie wordt er stapelgek van. Sta stil, alsjeblieft.’

Mevrouw Carpenter was bezig zonnebrandolie op Sybils schouders te doen, en wreef de vloeistof naar beneden over haar fragiele, op vleugels lijkende schouderbladen. Sybil zat onvast op een enorme met lucht gevulde strandbal, met haar gezicht naar de zee. Ze droeg een kanariegeel tweedelig badpak, waarvan ze één deel de eerstkomende negen à tien jaar eigenlijk nog niet nodig zou hebben.

‘Het was eigenlijk alleen maar een gewone zijden zakdoek – dat kon je zien als je dichterbij kwam,’ zei de vrouw in de strandstoel naast mevrouw Carpen-

ter. 'Ik wou dat ik wist hoe ze hem had gevouwen. Het stond snoezig.'

'Het klinkt snoezig,' stemde mevrouw Carpenter in. 'Sybil, *sta stil*, poesje.'

'Zie je mooi glas?' zei Sybil.

Mevrouw Carpenter zuchtte. 'Goed,' zei ze. Ze draaide het dopje weer op het flesje zonnebrandolie. 'Ga maar spelen, poesje. Mammie gaat naar het hotel een martini drinken met mevrouw Hubbel. Ik zal de olijf voor je meebrengen.'

Eenmaal losgelaten rende Sybil onmiddellijk naar het vlakke deel van het strand en begon in de richting van Fisherman's Pavilion te lopen. Ze stopte maar één keer, om haar voet in een soppig, ingestort zandkasteel te duwen, en was al snel buiten het gebied dat voor de hotelgasten was gereserveerd.

Ze liep ongeveer vierhonderd meter en begon toen plotseling schuin het mulle deel van het strand op te hollen. Ze hield stil toen ze de plaats had bereikt waar een jongeman op zijn rug in het zand lag.

'Ga je het water in, zie mooi glas?' zei ze.

De jongeman schrok op, en bewoog zijn hand in de richting van de revers van zijn badjas. Hij draaide zich op zijn buik, liet een stijf opgerolde handdoek van zijn ogen afvallen, en keek schuin omhoog naar Sybil.

'Hé. Hallo, Sybil.'

'Ga je het water in?'

'Ik lag op *jou* te wachten,' zei de jongeman. 'Hoe staan de zaken?'

'Wat?' zei Sybil.

'Hoe staan de zaken? Wat staat er te gebeuren?'

'Mijn pappie komt morgen met een vliegtuig,' zei Sybil, terwijl ze in het zand schopte.

‘Niet in mijn gezicht, schat,’ zei de jongeman, terwijl hij zijn hand op Sybils enkel legde. ‘Nou, het werd tijd dat hij kwam, jouw pappie. Ik verwachtte hem elk ogenblik. Elk ogenblik.’

‘Waar is de mevrouw?’ zei Sybil.

‘De mevrouw?’ De jongeman veegde wat zand uit zijn dunne haar. ‘Dat valt moeilijk te zeggen, Sybil. Ze kan op wel duizend plaatsen zijn. Bij de kapper. Om haar haar mink te laten verven. Of poppen maken voor arme kinderen op haar kamer.’ Nu op zijn buik liggend, balde hij zijn handen tot vuisten, zette de ene boven op de andere en liet zijn kin op de bovenste rusten. ‘Vraag me eens iets anders, Sybil,’ zei hij. ‘Dat is een mooi badpak dat je daar aan hebt. Als er één ding is dat ik mooi vind, is het wel een blauw badpak.’

Sybil staarde hem aan, en keek toen omlaag naar haar vooruitstekende buik. ‘Dit is *geel*,’ zei ze. ‘Dit is *geel*.’

‘O ja? Kom eens wat dichterbij.’

Sybil deed een stap naar voren.

‘Je hebt volkomen gelijk. Wat ben ik toch stom.’

‘Ga je het water in?’ zei Sybil.

‘Ik heb het in ernstige overweging genomen. Het heeft mijn volle aandacht, Sybil, hetgeen je wel genoeg zal doen.’

Sybil porde in het rubberen luchtkussen dat de jongeman soms gebruikte om zijn hoofd op te leggen. ‘Er moet lucht bij,’ zei ze.

‘Je hebt gelijk. Er moet meer lucht bij dan ik bereid ben toe te geven.’ Hij haalde zijn vuisten weg en liet zijn kin rusten op het zand. ‘Sybil,’ zei hij, ‘je ziet er goed uit. Het is fijn dat je er bent. Vertel me over je-

zelf.' Hij strekte zijn handen uit en pakte Sybils beide enkels vast. 'Ik ben een Steenbok,' zei hij. 'Wat ben jij?'

'Sharon Lipschutz zei dat je haar naast je op de pianokruk hebt laten zitten,' zei Sybil.

'Zei Sharon Lipschutz dat?'

Sybil knikte heftig.

Hij liet haar enkels los, trok zijn handen terug en liet de zijkant van zijn hoofd op zijn rechter onderarm rusten.

'Nou ja,' zei hij, 'je weet hoe dat soort dingen gebeuren, Sybil. Ik zat daar, ik was aan het spelen. En jij was in geen velden of wegen te bekennen. En Sharon Lipschutz kwam naar me toe en ging naast me zitten. Ik kon haar toch niet van de kruk afduwen?'

'Jawel.'

'O nee. Dat kon ik niet doen,' zei de jongeman. 'Maar ik zal je vertellen wat ik wel heb gedaan.'

'Wat?'

'Ik deed net alsof zij jou was.'

Onmiddellijk bukte Sybil zich en begon in het zand te graven. 'Laten we het water in gaan,' zei ze.

'Goed,' zei de jongeman. 'Ik denk dat ik nog wel een gaatje vrij heb.'

'De volgende keer moet je haar er afduwen,' zei Sybil.

'Wie er afduwen?'

'Sharon Lipschutz.'

'O, Sharon Lipschutz,' zei de jongeman. 'Wat komt die naam toch vaak opduiken. Herinnering en verlangen vermengen zich.' Hij kwam plotseling overeind. Hij keek naar de zee. 'Sybil,' zei hij, 'weet je wat we zullen doen? We zullen eens kijken of we een bananenvis kunnen vangen.'

‘Een wat?’

‘Een bananenvis,’ zei hij, en maakte de ceintuur van zijn badjas los. Hij trok de jas uit. Hij had witte, smalle schouders en droeg een diepblauwe zwembroek. Hij vouwde de badjas op, eerst in de lengte, daarna in drieën. Hij rolde de handdoek die op zijn ogen had gelegen uit, spreidde hem uit op het zand, en legde toen de opgevouwen badjas er bovenop. Hij bukte zich, raapte het kussen op en klemde het onder zijn rechterarm. Toen nam hij, met zijn linkerhand, de hand van Sybil.

Zij begonnen in de richting van de zee te lopen.

‘Ik denk zo dat jij in jouw tijd heel wat bananenvissen hebt gezien,’ zei de jongeman.

Sybil schudde haar hoofd.

‘O nee? Waar *woon* je, trouwens?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Sybil.

‘Dat weet je best. Dat moet je weten. Sharon Lipschutz weet waar *zij* woont en *zij* is pas *drieënhalf*.’

Sybil bleef staan en rukte haar hand uit de zijne. Ze raapte een doodgewone schelp op en bekeek hem met groot vertoon van belangstelling. Ze gooide hem op de grond. ‘Whirley Wood, Connecticut,’ zei ze, en begon weer te lopen, buik vooruit.

‘Whirley Wood, Connecticut,’ zei de jongeman. ‘Is dat toevallig ergens in de buurt van Whirley Wood, Connecticut?’

Sybil keek hem aan. ‘Daar *woon* ik,’ zei ze ongeduldig. ‘Ik *woon* in Whirley Wood, Connecticut.’

Ze holde een paar passen voor hem uit, greep haar linkervoet met haar linkerhand, en hinkelde twee of drie keer.

‘Je hebt geen idee hoe duidelijk dat alles maakt,’ zei de jongeman.

Sybil liet haar voet los. 'Heb jij *Little Black Sambo* gelezen?' zei ze.

'Wat grappig dat je me dat vraagt,' zei hij. 'Toeval-
lig heb ik het gisteravond net uitgelezen.' Hij reikte
naar beneden en nam Sybils hand weer in de zijne.
'Hoe vond je het?' vroeg hij haar.

'Renden de tijgers alsmaar om die boom heen?'

'Ik dacht dat ze nooit zouden ophouden. Ik heb
nog nooit zo veel tijgers bij elkaar gezien.'

'Er waren er maar zes,' zei Sybil.

'Maar zes!' zei de jongeman. 'Noem je dat *maar*?'

'Hou jij van was?' vroeg Sybil.

'Hou ik van wat?' vroeg de jongeman.

'Was.'

'Ik ben er dol op? Jij niet?'

Ze knikte. 'Hou je van olijven?' vroeg ze.

'Olijven – ja. Olijven en was. Zonder die twee din-
gen ga ik de deur niet uit.'

'Vind je Sharon Lipschutz aardig?' vroeg Sybil.

'Ja. Ik vind haar inderdaad aardig. Wat ik vooral
aardig vind in haar is dat zij nooit gemeen doet tegen
kleine hondjes in de foyer van het hotel. Die kleine
bulldog van die mevrouw uit Canada, bijvoorbeeld.
Je zult het waarschijnlijk niet geloven, maar er *zijn*
meisjes die het leuk vinden dat kleine hondje te prik-
ken met de stokjes van hun ballon. Sharon niet. Ze is
nooit gemeen of onaardig. Daarom vind ik haar zo
aardig.'

Sybil zweeg.

'Ik hou ervan op kaarsen te kauwen,' zei ze ten
slotte.

'Wie niet?' zei de jongeman, terwijl hij het water in
liep. 'Jee, wat is het koud.' Hij liet het luchtkussen

ondersteboven op het water vallen. ‘Nee, heel even wachten, Sybil. Wacht tot we wat verder van het strand zijn.’

Ze waadden verder totdat het water tot aan Sybils middel reikte. Toen tilde de jongeman haar op en legde haar op haar buik op het kussen.

‘Draag je nooit een badmuts, of zoiets?’ vroeg hij.

‘Niet loslaten,’ beval Sybil. ‘Hou me goed vast, hoor.’

‘Juffrouw Carpenter. Alstublieft. Ik ken mijn vak,’ zei de jongeman. ‘Kijkt u nu maar goed of u een bananenvis ziet. Dit is een *perfecte* dag voor bananenvis.’

‘Ik zie er geen,’ zei Sybil.

‘Dat valt te begrijpen. Ze houden er *heel* merkwaardige gewoonten op na.’ Hij duwde het kussen nog steeds voor zich uit. Het water kwam net niet tot aan zijn borst. ‘Ze leiden een heel tragisch leven,’ zei hij. ‘Weet je wat ze doen, Sybil?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Nou, ze zwemmen een hol binnen met een heleboel bananen erin. Als ze naar *binnen* zwemmen zien ze eruit als doodgewone vissen. Maar als ze eenmaal binnen zijn gaan ze tekeer als varkens. Ja, ik heb het wel meegemaakt dat een bananenvis een bananenhhol binnenzwom en niet minder dan achtenzeventig bananen opvrat.’ Hij duwde het kussen en zijn passagiere ongemerkt een halve meter dichtër naar de horizon. ‘Daarna zijn ze natuurlijk zo dik dat ze het hol niet meer uit kunnen. Dan kunnen ze niet meer door de deur.’

‘Niet te ver,’ zei Sybil. ‘Wat gebeurt er dan met ze?’

‘Wat gebeurt er dan met wie?’

‘Met de bananenvissen.’

‘O je bedoelt als ze zo veel bananen hebben gegeten dat ze niet meer uit het bananenhof kunnen.’

‘Ja,’ zei Sybil.

‘Nou, ik vind het vervelend je dat te moeten vertellen, Sybil. Ze gaan dood.’

‘Waarom?’ vroeg Sybil.

‘Nou, ze krijgen bananenkeorts. Dat is een vreselijke ziekte.’

‘Daar komt een *golf*,’ zei Sybil zenuwachtig.

‘Die negeren we. We doen gewoon of hij lucht voor ons is,’ zei de jongeman. ‘Twee snobs.’ Hij pakte Sybils enkels beet en duwde ze omlaag en naar voren. Het kussen duikelde over de top van de golf heen. Het water doorweekte Sybils blonde haren, maar ze gilte vol plezier.

Toen het kussen weer horizontaal lag veegde ze met haar hand een platte, natte sliert haren weg uit haar ogen en meldde: ‘Ik zag er net een.’

‘Wat zag je, lieverd?’

‘Een bananenvis.’

‘Mijn God, nee!’ zei de jongeman. ‘Had hij bananen in zijn bek?’

‘Ja,’ zei Sybil. ‘Zes.’

De jongeman tilde plotseling een van Sybils natte voeten op die over de rand van het kussen bungelden en kustte de zool.

‘Hé!’ zei de eigenares van de voet, terwijl ze zich omdraaide.

‘Hé, jezelf! Nu gaan we terug. Ben je tevreden?’

‘Nee!’

‘Het spijt me,’ zei hij en duwde het kussen terug naar het strand totdat Sybil er afstapte. Hij droeg het de rest van de weg.